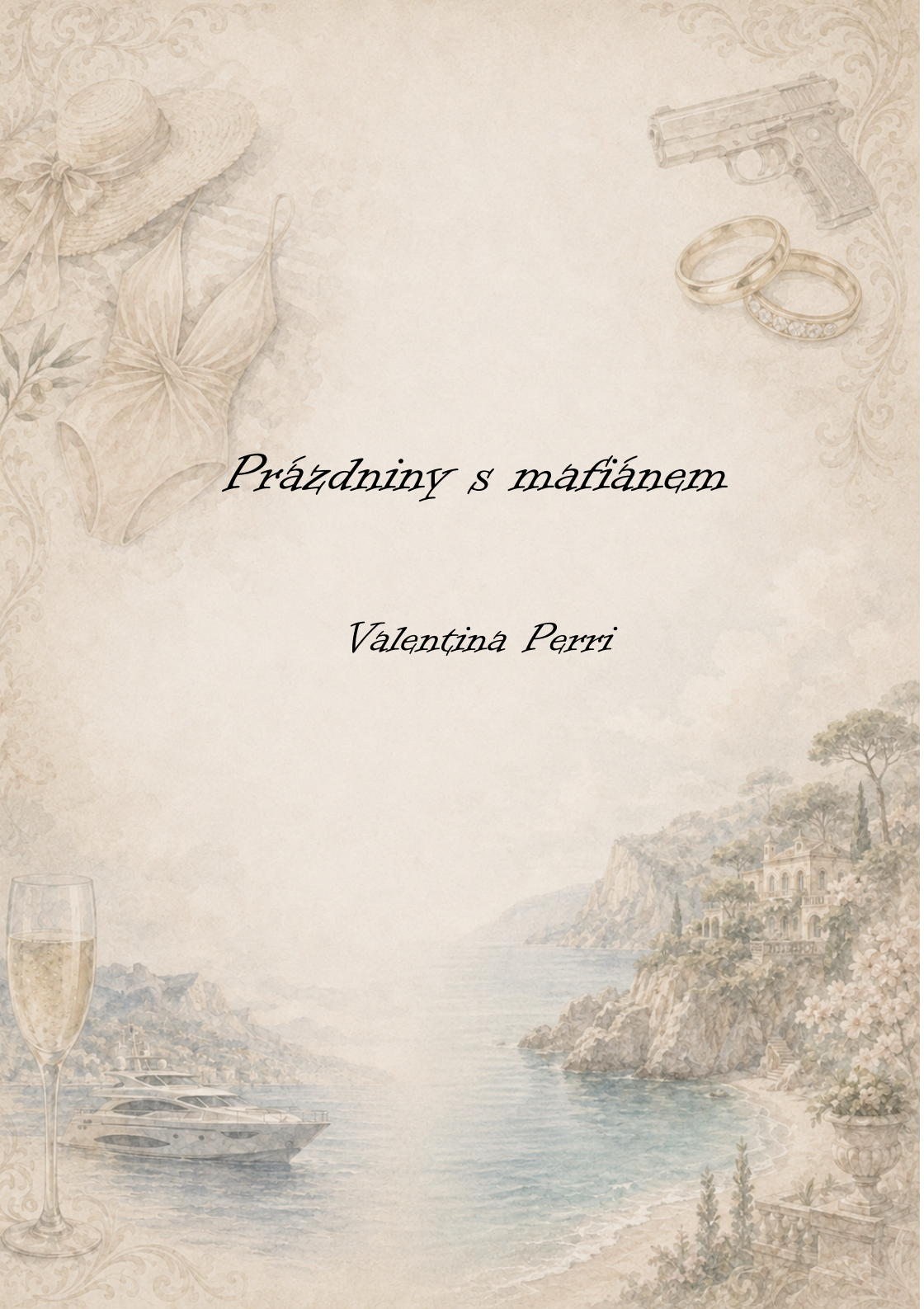

PRÁZDNINY S *mafiánem*

VALENTINA PERRI

Prázdniny s máfiánem

Valentina Perri

Vydalo v roce 2026

Secret Press

Kontakt:

Elena Ševčíková, Ječná 468, Kobylnice

www.secretpress.eu

e-mail: secretpress@secretpress.eu

1. elektronickou publikaci, 1. vydání a 19. knihu
v edici Secret Press

Autor © VALENTINA PERRI

Obálka a grafika © Dita Horká

Veškerá práva vyhrazena.

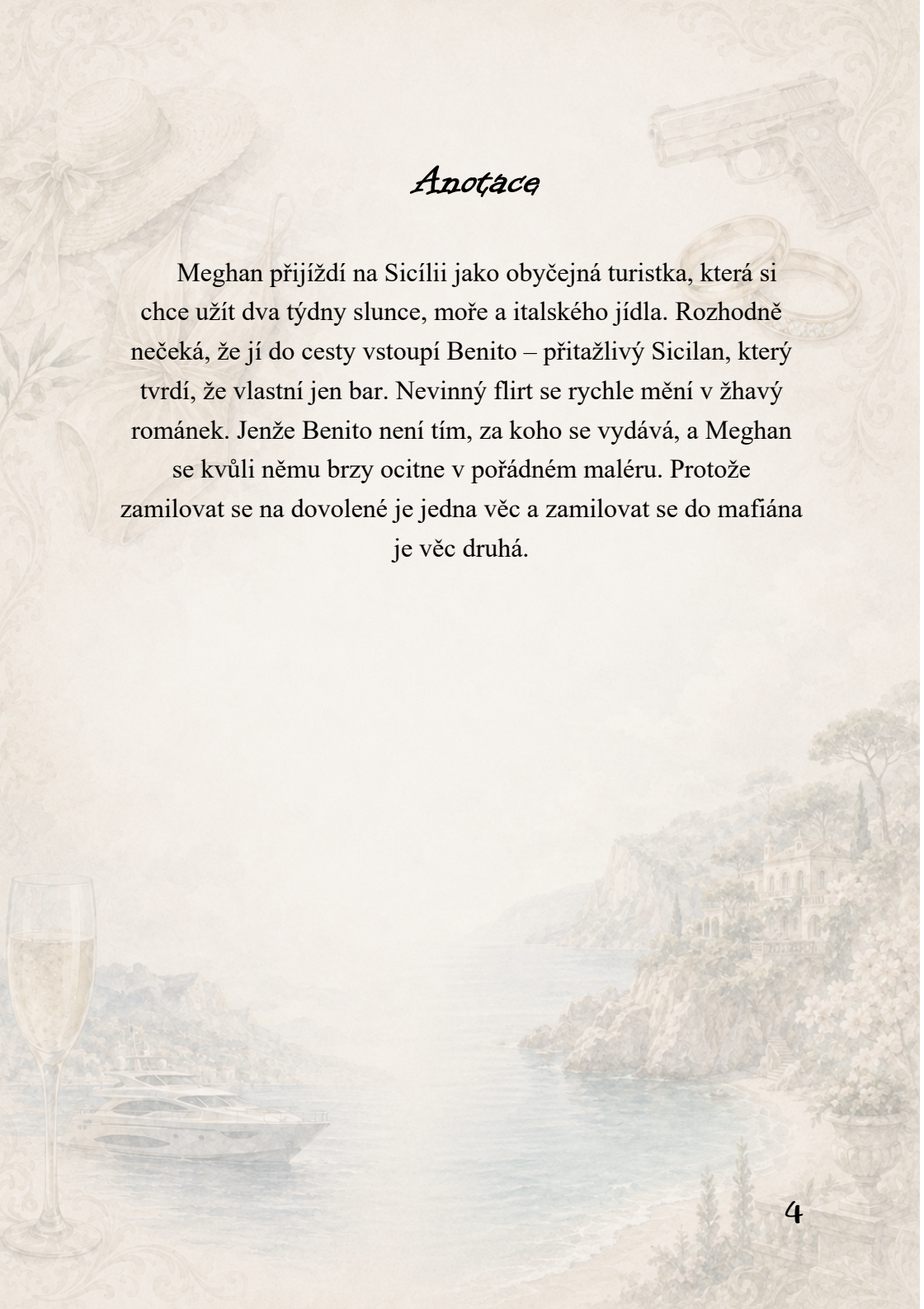
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být kopírována či jiným
způsobem rozšiřována bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN:

978-80-88553-63-2 PDF

978-80-88553-62-5 epub

Všechny postavy i společnosti v této knize jsou fiktivní a jakákoli
podobnost s reálným světem nebo skutečnými osobami je zcela
náhodná.

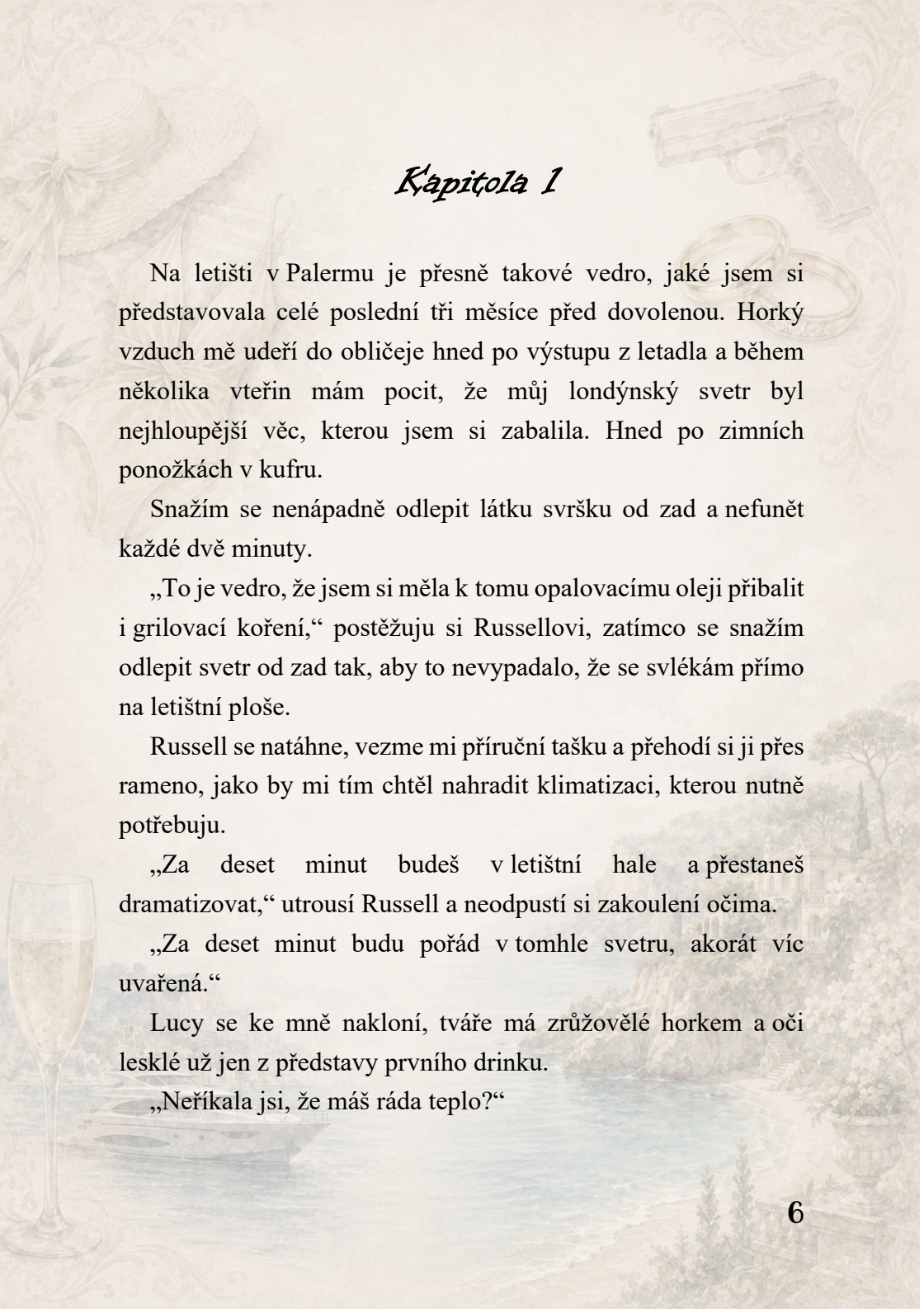

Anotace

Meghan přijíždí na Sicílii jako obyčejná turistka, která si chce užít dva týdny slunce, moře a italského jídla. Rozhodně nečeká, že jí do cesty vstoupí Benito – přitažlivý Sicilan, který tvrdí, že vlastní jen bar. Nevinný flirt se rychle mění v žhavý románek. Jenže Benito není tím, za koho se vydává, a Meghan se kvůli němu brzy ocitne v pořádném maléru. Protože zamilovat se na dovolené je jedna věc a zamilovat se do mafiána je věc druhá.

*Věnováno všem, co milují
pohádky...*

Kapitola 1

Na letišti v Palermu je přesně takové vedro, jaké jsem si představovala celé poslední tři měsíce před dovolenou. Horký vzduch mě udeří do obličeje hned po výstupu z letadla a během několika vteřin mám pocit, že můj londýnský svetr byl nejhoupější věc, kterou jsem si zabalila. Hned po zimních ponožkách v kufru.

Snažím se nenápadně odlepit látku svršku od zad a nefunět každé dvě minuty.

„To je vedro, že jsem si měla k tomu opalovacímu oleji přibalit i grilovací koření,“ postěžuju si Russellovi, zatímco se snažím odlepit svetr od zad tak, aby to nevypadalo, že se svlékám přímo na letištní ploše.

Russell se natáhne, vezme mi příruční tašku a přehodí si ji přes rameno, jako by mi tím chtěl nahradit klimatizaci, kterou nutně potřebuju.

„Za deset minut budeš v letištní hale a přestaneš dramatizovat,“ utrousí Russell a neodpustí si zakoulení očima.

„Za deset minut budu pořád v tomhle svetr, akorát víc uvařená.“

Lucy se ke mně nakloní, tváře má zružovělé horkem a oči lesklé už jen z představy prvního drinku.

„Neříkala jsi, že máš ráda teplo?“

„Jo, ale v plavkách na pláži, ne v tomhle ohozu.“

Letištní hala nás spolkně i s ostatními pasažéry a já na okamžik zapomenu brblat, protože přes skleněné stěny vidím kousek nebe tak modrého, že působí skoro nereálně. V Londýně má obloha většinu roku barvu mokré ponožky, zatímco tady všechno vypadá, jako by to někdo přehnal s filtrem.

Russell mi stiskne ruku, palcem mi přejede přes klouby a usměje se.

„Tak jsme tady.“ Nakloní se ke mně. „Pěkně si to naše roční výročí užijeme.“

„Já jen, abyste si uvědomili tíhu okamžiku. První rok vztahu přežije málokdo bez psychické újmy,“ pronese Lucy.

„Mluvíš z vlastní zkušenosti?“ zeptám se.

„Já psychickou újmu způsobuju. To se nepočítá.“

Eddie se zastaví u informační tabule a otráveně přejede očima nápisy.

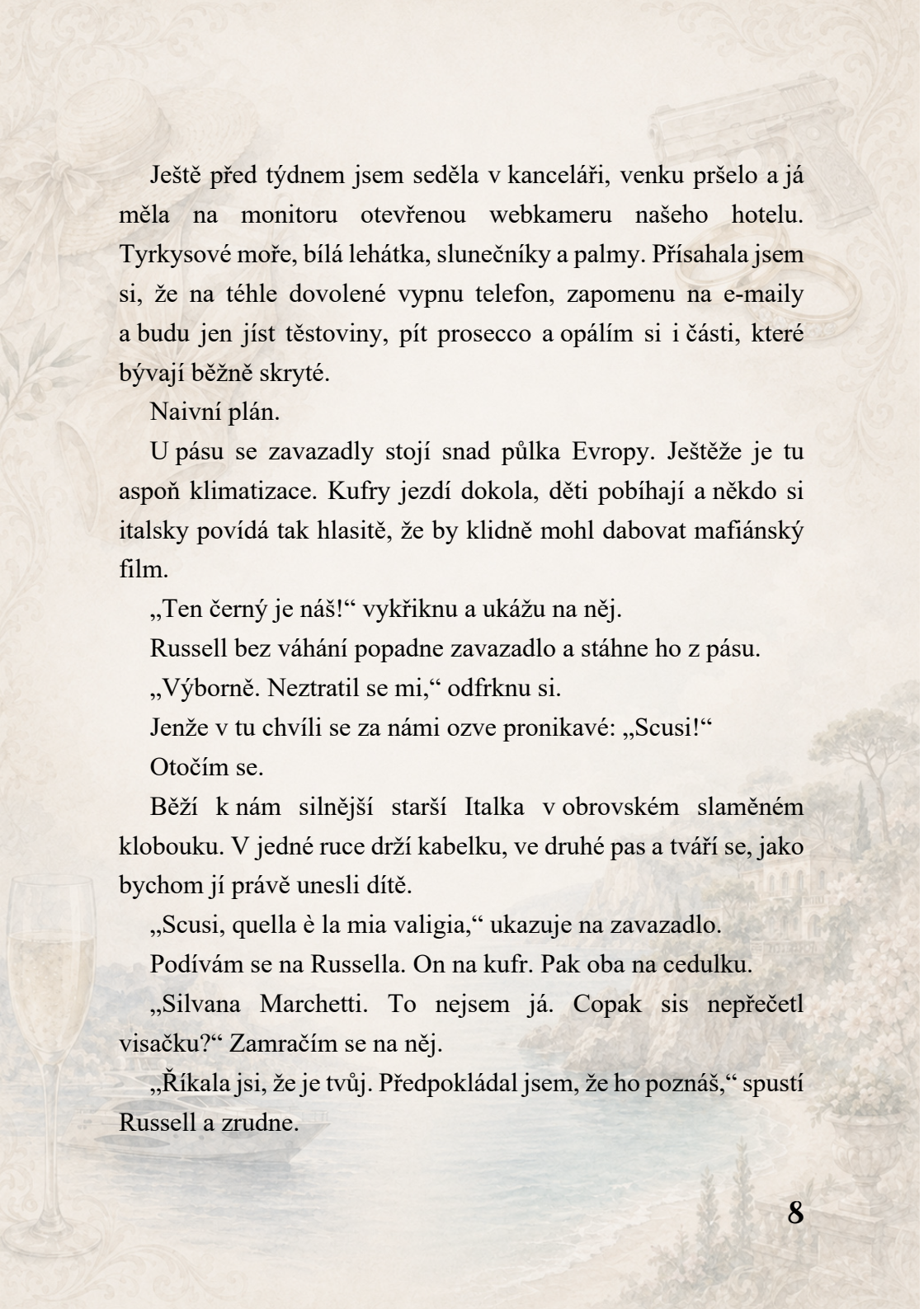
„Aspoň má koníček, jen ji nech!“ Mávne ledabyle rukou.

„Aspoň slaví. Ty si nevzpomeň ani na moje narozeniny, natož výročí,“ odfrkne Lucy a ušklíbne se na svého přítele Eddieho.

Usměju se, když po její připomínce Eddie nehne ani brvou.

„Ale jo, vzal mě k moři!“ častuje ho dál jedovatými poznámkami. „Ačkoliv, kdybych si to na internetu sama nenašla, objednal by mi leda tak sáčky do vysavače.“

Rozesmějeme se.

Ještě před týdnem jsem seděla v kanceláři, venku pršelo a já měla na monitoru otevřenou webkameru našeho hotelu. Tyrkysové moře, bílá lehátka, slunečníky a palmy. Přísahala jsem si, že na téhle dovolené vypnu telefon, zapomenu na e-maily a budu jen jíst těstoviny, pít prosecco a opálím si i části, které bývají běžně skryté.

Naivní plán.

U pásu se zavazadly stojí snad půlka Evropy. Ještěže je tu aspoň klimatizace. Kufry jezdí dokola, děti pobíhají a někdo si italsky povídá tak hlasitě, že by klidně mohl dabovat mafiánský film.

„Ten černý je náš!“ vykřiknu a ukážu na něj.

Russell bez váhání popadne zavazadlo a stáhne ho z pásu.

„Výborně. Neztratil se mi,“ odfrknu si.

Jenže v tu chvíli se za námi ozve pronikavé: „Scusi!“

Otočím se.

Běží k nám silnější starší Italka v obrovském slaměném klobouku. V jedné ruce drží kabelku, ve druhé pas a tváří se, jako bychom jí právě unesli dítě.

„Scusi, quella è la mia valigia,“ ukazuje na zavazadlo.

Podívám se na Russella. On na kufr. Pak oba na cedulku.

„Silvana Marchetti. To nejsem já. Copak sis nepřečetl visačku?“ Zamračím se na něj.

„Říkala jsi, že je tvůj. Předpokládal jsem, že ho poznáš,“ spustí Russell a zrudne.

Lucy se začne smát tak, že se musí opřít o Eddieho.

„Promiňte... Má-me stej-ný!“ mluví pomalu a nahlas jako na idiota. Paní si zavazadlo přitáhne k sobě a přimhouří oči.

Eddie vyprskne smíchy. Russell zamumlá něco, co zní skoro jako omluva.

„Skvělý začátek dovolené.“ Také se usměju.

„Prosím tě, hlavně nikomu neříkej, že jsem málem unesl kufr důchodkyně.“

„Bůhví, co bys tam našla, ale dovedu si tě představit v jejích gigantických plavkách se špičatými vycpávkami.“ Vyprskne Lucy smíchy.

„Já bych si je půjčila od tebe,“ zpražím ji.

„To těžko, mám menší prsa. Její velikost by ti seděla víc.“ Lucy už skoro brečí smíchy.

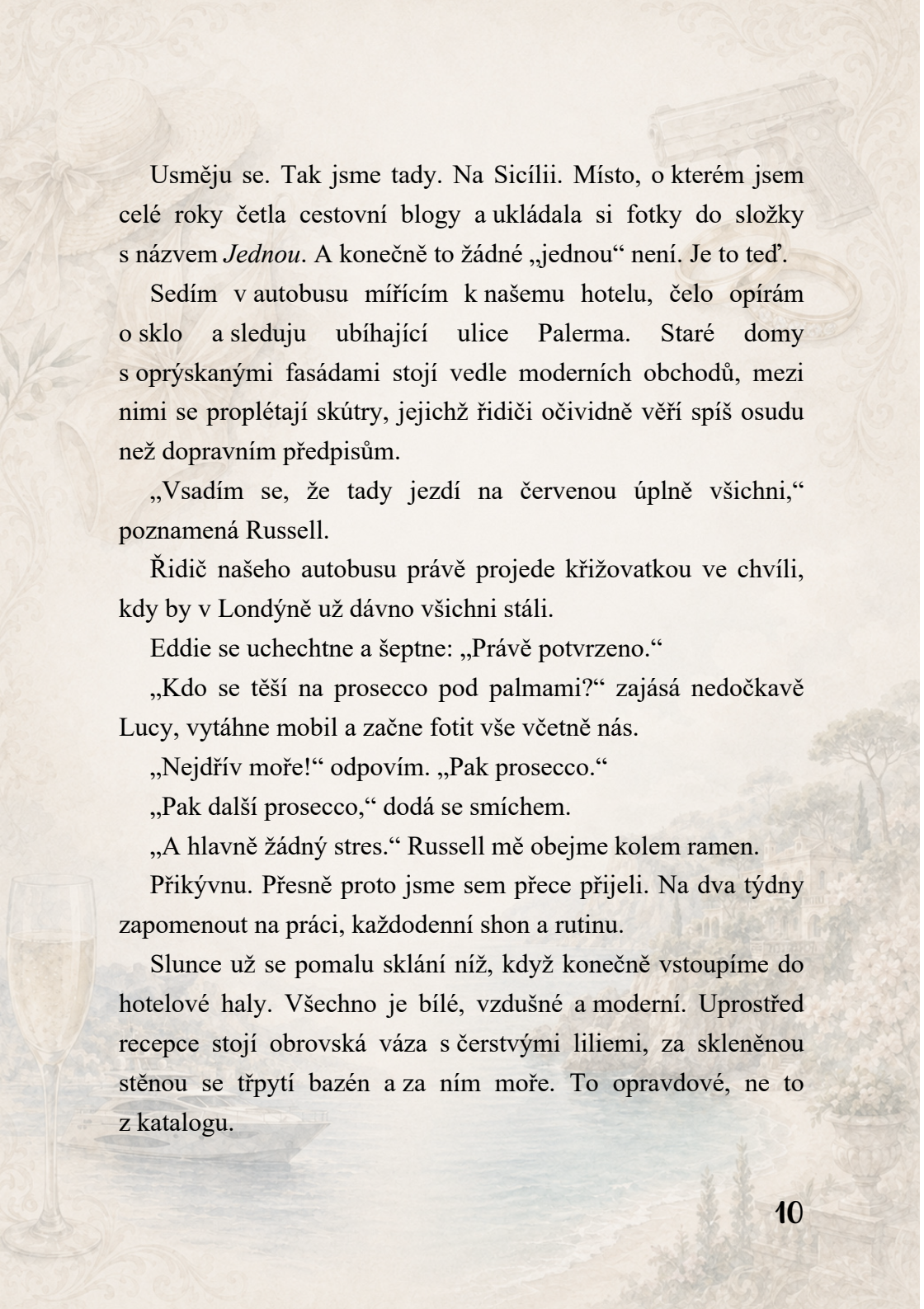
Vypláznou na ni jazyk.

Naštěstí se o dvě minuty později objeví i můj kufr. Nebo si to aspoň myslím. Tentokrát raději kontroluju jmenovku dvakrát.

„Výborně,“ řeknu slavnostně. „Tenhle je opravdu můj.“

„Gratuluju,“ pronese Eddie a sundá z pásu i jejich tmavě modrý kufr.

Vyjdeme z letiště a slunce mě skoro oslepí. Vzduch voní mořem a rozpáleným betonem. Palmy se líně pohupují ve větru, taxikáři pokřikují na turisty a někde v dálce troubí skútr.

Usměju se. Tak jsme tady. Na Sicílii. Místo, o kterém jsem celé roky četla cestovní blogy a ukládala si fotky do složky s názvem *Jednou*. A konečně to žádné „jednou“ není. Je to teď.

Sedím v autobusu mířícím k našemu hotelu, čelo opírám o sklo a sleduju ubíhající ulice Palerma. Staré domy s oprýskanými fasádami stojí vedle moderních obchodů, mezi nimi se proplétají skútry, jejichž řidiči očividně věří spíš osudu než dopravním předpisům.

„Vsadím se, že tady jezdí na červenou úplně všichni,“ poznamená Russell.

Řidič našeho autobusu právě projede křižovatkou ve chvíli, kdy by v Londýně už dávno všichni stáli.

Eddie se uchechtne a šeptne: „Právě potvrzeno.“

„Kdo se těší na prosecco pod palmami?“ zajásá nedočkavě Lucy, vytáhne mobil a začne fotit vše včetně nás.

„Nejdřív moře!“ odpovím. „Pak prosecco.“

„Pak další prosecco,“ dodá se smíchem.

„A hlavně žádný stres.“ Russell mě obejmě kolem ramen.

Přikývnu. Přesně proto jsme sem přece přijeli. Na dva týdny zapomenout na práci, každodenní shon a rutinu.

Slunce už se pomalu sklání níž, když konečně vstoupíme do hotelové haly. Všechno je bílé, vzdušné a moderní. Uprostřed recepcy stojí obrovská váza s čerstvými liliemi, za skleněnou stěnou se třpytí bazén a za ním moře. To opravdové, ne to z katalogu.

Na okamžik se zastavím, abych se pokochala.

„Páni!“

Lucy mě jemně št'ouchne loktem.

„Tohle je přesně ten moment, kdy si říkáš, že kreditka dostala zabrat, ale stálo to za to.“

Přikývnu.

„Přesně.“

Dostaneme náramky all inclusive a během dalších deseti minut už jedeme výtahem do třetího patra.

Portýr nám odemkne pokoj, uklidí kufry těsně za dveře a se spropitným od Russella odchází ukázat pokoj Lucy a Eddiemu, kteří jsou hned vedle nás.

První, co mě praští do očí, jsou obrovské francouzské dveře vedoucí na balkon. Za nimi se rozprostírá moře. Nekonečně modré, třpytící se a tak klidné, že vypadá jako tapeta.

„Russelle, podívej.“

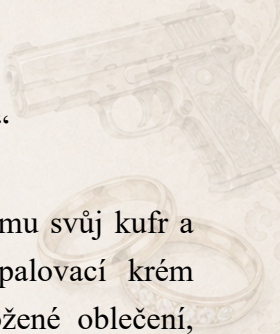
Jenže on už pokládá kufr ke skříni.

„Jo, pěkný,“ odpoví otráveně.

Pěkný? Zavrtím hlavou a vyjdu na balkon sama. Vítr mi odfoukne pramen vlasů z obličeje a přinese slanou vůni moře. Dole se lidé opalují, z reproduktorů u bazénu hrají chytlavé letní hity a číšníci právě roznášejí koktejly. Mohla bych tu stát celé hodiny a sledovat to.

„Jdeme se převléct?“ zeptám se směrem dovnitř.

„Za chvíli,“ odvěti Russell a je ponořený do telefonu.

„Neříkali jsme, že necháme mobily na pokoji?“

„Eddie píše, že se sejdeme na baru.“

Dobře, v tomhle případě mu to povolím. Vezmu svůj kufr a otevřu ho. Na úplném vrchu leží plavky, opalovací krém a rozečtená knížka. Pod nimi mám pečlivě složené oblečení, pantofle a sandálky. Úplně dole na mě čeká luxusní krajkový set. Jako překvapení pro Russella.

Usměju se sama pro sebe. Když jsem balila, připadala jsem si trochu směšně. K čemu mi budou podvazky a červený saténový komplet? A ten černý, který jsem si koupila jen proto, že prodavačka tvrdila, že si ho kupovala i Dua Lipa.

„Výročí je jen jednou za rok,“ přesvědčovala jsem sama sebe u pokladny.

Kufr zase zavřu. *Třeba dnes večer.*

V koupelně na sebe stříknu trochu parfému, převléknu se do plavek a lehkých bílých šatů. Když vyjdu ven, Russell stále sedí na posteli s telefonem v ruce.

„Jsi připravený?“ Ani nezvedne oči od displeje. „Co tam pořád hledáš?“ ucedím. „Vy si nemůžete s Eddiem popovídat za deset minut dole?“

„Řešíme zítřejší výlet.“

„Jaký výlet?“

„Prý je tu půjčovna lodí a tak.“

Překvapeně zamrkám a pousměju se.

„To zní hezky. Půjčit si na den malou loďku nebo člun. Uděláme si romantiku,“ zasním se.

„No... spíš jsme koukali na nabídku skútrů.“

„Aha.“

Nevím proč, ale čekala jsem víc romantiky, dlouhou procházku po pláži. Jen my dva a moře. Lucy s Eddiem s tím počítali.

Místo toho Russell odkládá telefon až ve chvíli, kdy otevřu dveře a dám si plážovou tašku přes rameno.

„Tak jdeme?“

„Jo,“ odsekne.

Odpoledne trávíme na pláži a u baru. Kluci plavou k bójkám a my s Lucy zůstáváme s proseccem na lehátkách.

Venkovní restaurace je plná lidí všech národností. Voní to tu po grilovaných rybách, čerstvé bazalce a pečené pizze. Kuchaři připravují těstoviny přímo před hosty a já mám problém rozhodnout se mezi lasagnemi, mořskými plody a asi dalšími dvaceti věcmi.

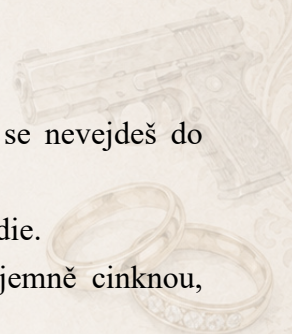
„Tohle je ráj.“

Lucy se rozesměje.

„Podívej se na Eddieho, ten si nandal tolik jídla, jako by měsíc nejedl.“

Když se na něj podívám, mám obavy, že se mu celý ten tác převrhne.

„Jsem na dovolené. No a?“ obhajuje se.

„To jsem zvědavá, co povíš za pár dní, až se nevejdeš do bermud,“ utrousí Lucy.

„Neboj se. Tak hrozné to nebude,“ ujistí ji Eddie.

Na baru si objednáme prosecco. Skleničky jemně cinknou, když si připijeme.

„Na vaše výročí.“ Usměje se Lucy.

„Na dovolenou,“ přidám se a pozvednu číši.

„Na Sicílii.“

Napiju se a bublinky mě příjemně zašimrají na jazyku. Přesně takhle jsem si to představovala. Klid, pohoda, dobré jídlo a pití.

Jenže během celé večere se Russell baví hlavně s Eddiem. Nejdřív o fotbale, pak o autech a nakonec o tom, jaký motor má nějaké BMW, jehož název si stejně nezapamatuju.

Sedím vedle něj. Občas se zapojím, ale většinu času mám zvláštní pocit, že jsem spíš přisedící než jeho přítelkyně.

Asi jsem jen unavená z cesty. Dám si ještě jednu sklenku prosecca a povídám si s Lucy. Žádná romantika se dnes nekoná.

Večere se protáhne skoro do desáté. Lucy s Eddiem se smějí tak nahlas, že se po nich několikrát otočí vedlejší stůl. Lucy právě vypráví historku o tom, jak si na firemním večírku spletla šéfa s číšníkem, a já se směju tak, že mi málem zaskočí prosecco.

Russell se sice usmívá, ale většinu času stejně řeší s Eddiem auta, motorky a pro ženské nezajímavá témata.

Když se loučíme s Lucy a Eddiem, chytím Russella za ruku.

„Půjdeme se ještě projít po pláži?“

Podívá se směrem k výtahu a protáhne si záda.

„Já už jsem úplně mrtvý.“

„Aspoň na deset minut.“

„Zítra. Slibuju.“

„Tak dobře.“ Kývnu a dělám, že mi to nevadí. Nechci být ta přítelkyně, která kazí náladu hned první večer.

Na pokoji pustím klimatizaci a otevřu balkon. Zvenku sem doléhá šumění moře a tlumená hudba od bazénu. Vzduch je pořád teplý, ale příjemnější než přes den.

„Dám si sprchu. Hned jsem zpátky,“ oznámím, když si беру věci. Mezi dveřmi se ještě zastavím a podívám se na Russella.

Ten jen kývne a natáhne se na postel.

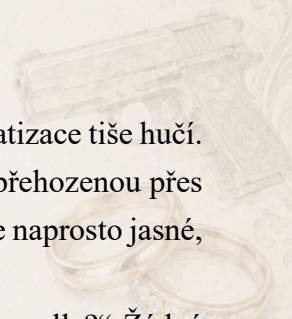
„Klidně, pak půjdu já. Zatím budu odpočívat. Jsem grogy.“

V koupelně ze sebe konečně smyju celý den. Letiště, letadlo, rozpálené ulice i únavu z cesty. Vlažná voda mi stéká po ramenou a já zavřu oči.

Vypnu vodu a vyjdu ze sprchy. Utřu se do měkkého hotelového ručníku, vyjdu ke skříni a otevřu kufr.

Na okamžik zaváhám. Pak vytáhnu černý saténový komplet s jemnou krajkou. Lepší příležitost už asi nebude. Slavíme přece rok spolu. Obléknu si ho, pohlédnu na svůj odraz v zrcadle, pousměju se a nechám rozpuštěné vlasy volně splývat přes ramena.

„Tak jo,“ povzbudím sama sebe potichu.

Otevřu dveře koupelny, v pokoji je šero. Klimatizace tiše hučí. A Russell... spí. Leží napříč postelí, jednu ruku přehozenou přes polštář a z jeho pravidelného hlasitého chrápání je naprosto jasné, že se jen tak nevzbudí. Zůstanu stát ve dveřích.

„To snad...“ povzdechnu si a přejdu blíž. „Russelle?“ Žádná reakce. Jen další spokojené zachrápání. Zkusím se lehce dotknout jeho ramene. „Lásko?“ Nic. Tentokrát zachrápe ještě hlasitěji. Nevím, jestli se mám smát, nebo brečet. Nakonec se potichu rozesměju. „Takže romantika dneska umřela.“

Vytáhnu z kufru volné kraťasy a lehké tílko, převléknu se a saténový komplet zase pečlivě složím do spodní části zavazadla.

Snad jindy. Ještě ale ospalá nejsem. Z nočního stolku si vezmu pokojovou kartu, mobil a potichu vyklouznu z pokoje.

Hotelový bar je ještě plný lidí.

Několik párů sedí na terase s výhledem na moře, někde v dálce cinkají skleničky a z reproduktorů hraje pomalá italština, které nerozumím ani slovo, ale stejně zní nádherně.

Posadím se k baru.

„Un prosecco, per favore,“ zkusím svou chabou italštinu.

„Perfetto.“ Barman se usměje.

Za chvíli přede mnou přistane vysoká sklenka plná bublinek. Přesně to teď potřebuju.

Vytočím mámu. Telefon několikrát zazvoní a pak se objeví její známá tvář.

„No konečně!“ Usměje se. „Tak jaká je Sicílie?“

Otočím kameru směrem k temnému moři.

„Nádherná.“

„Ježiši... tam je krásně.“

„Vid’? Přesně jako na fotkách.“

Máma si upraví brýle a podezřívavě se zadívá zpátky na mě.

„A kde máš Russella?“

Na chvíli mi zamrzne úsměv na rtech.

„Byl unavený, tak si šel lehnout a usnul.“ Zasměju se, aby nepoznala, že mě to zklamalo, ale spíš naopak pobavilo.

„Už?“

„No... ta cesta ho zmohla.“

„Chudák. Neboj, ještě to doženete. Uvidíš, že zítra už tě samotnou nenechá.“

„Jojo.“ Napiju se prosecca. Je studené, svěží a příjemně štípe na jazyku.

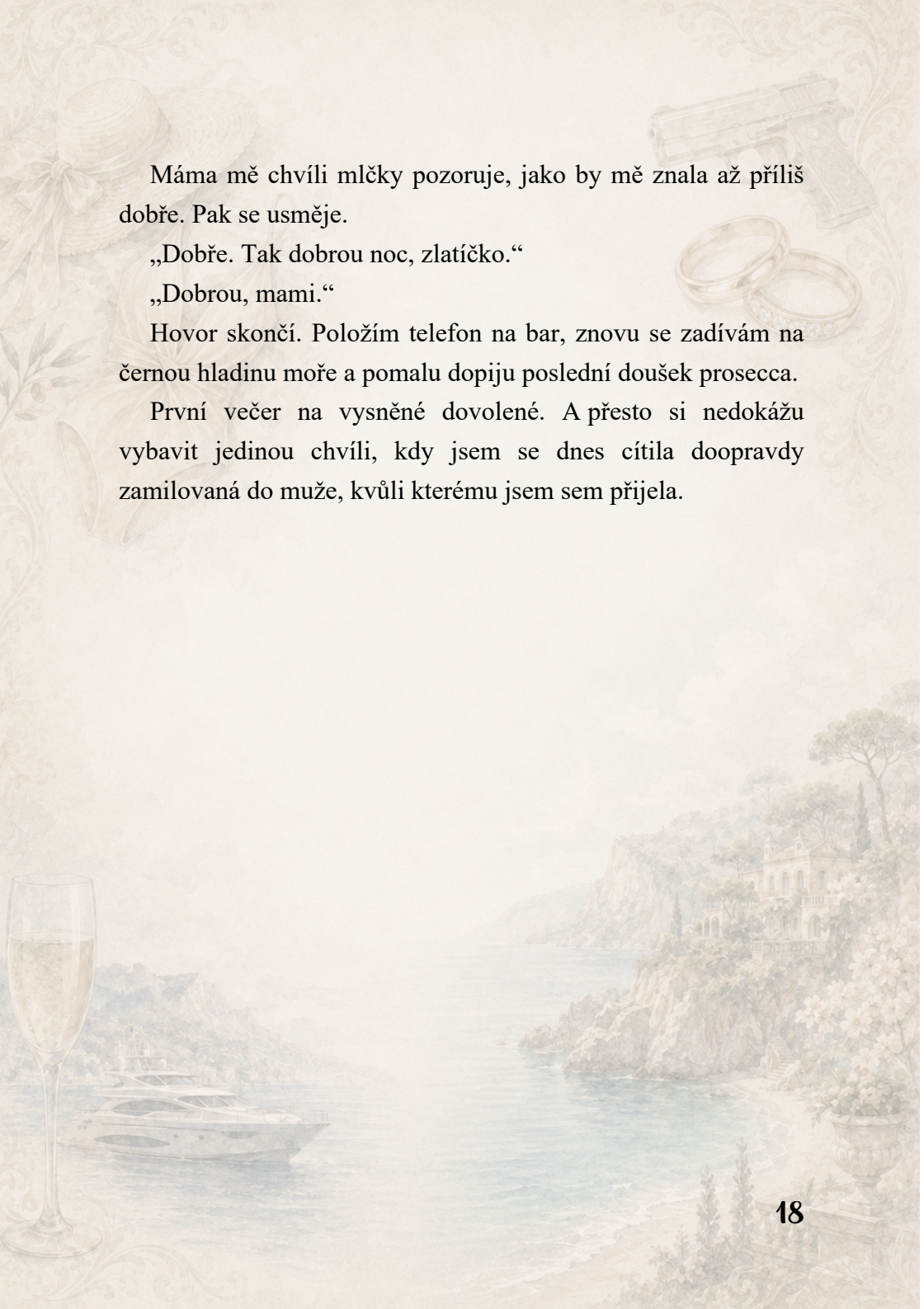
„Tak hlavně si to užijte,“ říká máma. „Pořádně si odpočiňte, nic neřešte a pošli mi zítra nějaké fotky.“

„Slibuju. Budu fotit úplně vše a zaspamuju ti mobil.“ Rozšířím koutky.

„A Meghan? Máš takový zvláštní úsměv.“

Na okamžik se zarazím. Nechci, aby poznala, že jsem smutná.

„Jsem jen unavená.“ Vlastně ani moc nelžu. Ta sklenička mi dala celkem zabrat.

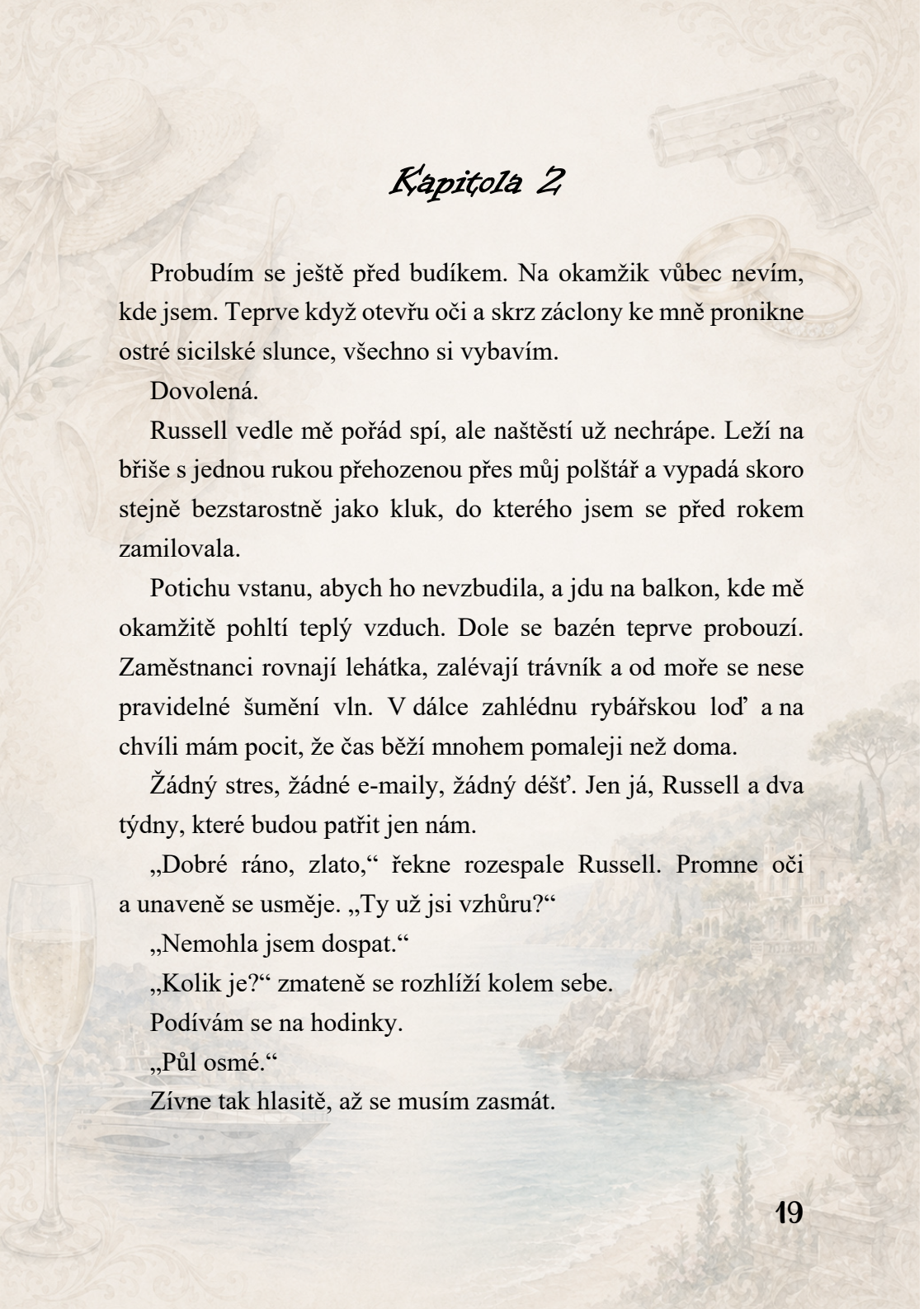
Máma mě chvíli mlčky pozoruje, jako by mě znala až příliš dobře. Pak se usměje.

„Dobře. Tak dobrou noc, zlatíčko.“

„Dobrou, mami.“

Hovor skončí. Položím telefon na bar, znovu se zadívám na černou hladinu moře a pomalu dopiju poslední doušek prosecca.

První večer na vysněné dovolené. A přesto si nedokážu vybavit jedinou chvíli, kdy jsem se dnes cítila doopravdy zamilovaná do muže, kvůli kterému jsem sem přijela.

Kapitola 2

Probudím se ještě před budíkem. Na okamžik vůbec nevím, kde jsem. Teprve když otevřu oči a skrz záclony ke mně pronikne ostré sicilské slunce, všechno si vybavím.

Dovolená.

Russell vedle mě pořád spí, ale naštěstí už nechrápe. Leží na břiše s jednou rukou přehozenou přes můj polštář a vypadá skoro stejně bezstarostně jako kluk, do kterého jsem se před rokem zamilovala.

Potichu vstanu, abych ho nevzbudila, a jdu na balkon, kde mě okamžitě pohltí teplý vzduch. Dole se bazén teprve probouzí. Zaměstnanci rovnají lehátka, zalévají trávník a od moře se nese pravidelné šumění vln. V dálce zahlédnu rybářskou loď a na chvíli mám pocit, že čas běží mnohem pomaleji než doma.

Žádný stres, žádné e-maily, žádný déšť. Jen já, Russell a dva týdny, které budou patřit jen nám.

„Dobré ráno, zlato,“ řekne rozespale Russell. Promne oči a unaveně se usměje. „Ty už jsi vzhůru?“

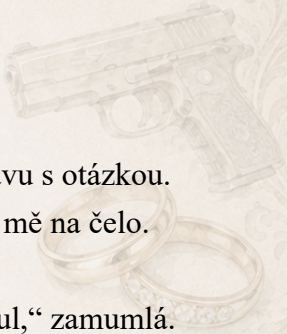
„Nemohla jsem dospat.“

„Kolik je?“ zmateně se rozhlíží kolem sebe.

Podívám se na hodinky.

„Půl osmé.“

Zívne tak hlasitě, až se musím zasmát.

„Jsi po ránu hrozně krásná.“

„To říkáš se zavřenýma očima?“ Nakloním hlavu s otázkou.

Přijde ke mně, obejmě mě kolem pasu a políbí mě na čelo.

Tohle mi včera chybělo.

„Promiň za večer. Vůbec nevím, kdy jsem usnul,“ zamumlá.

„To nic. Byl jsi unavený, já to chápu.“

„Dneska ti to vynahradím. Celý den budeme jen spolu, přísahám.“ Natáhne malíček a já se do něj zaháknu.

„Tak dobře.“ Najednou mám pocit, že jsem si včera zbytečně dělala starosti.

Po rychlé sprše se převléknu do bílých lněných kraťasů a světle modrého topu. Vlasy stáhnou do culíku a než odejdeme, namažu si obličej opalovacím krémem.

Russell mě pobaveně pozoruje.

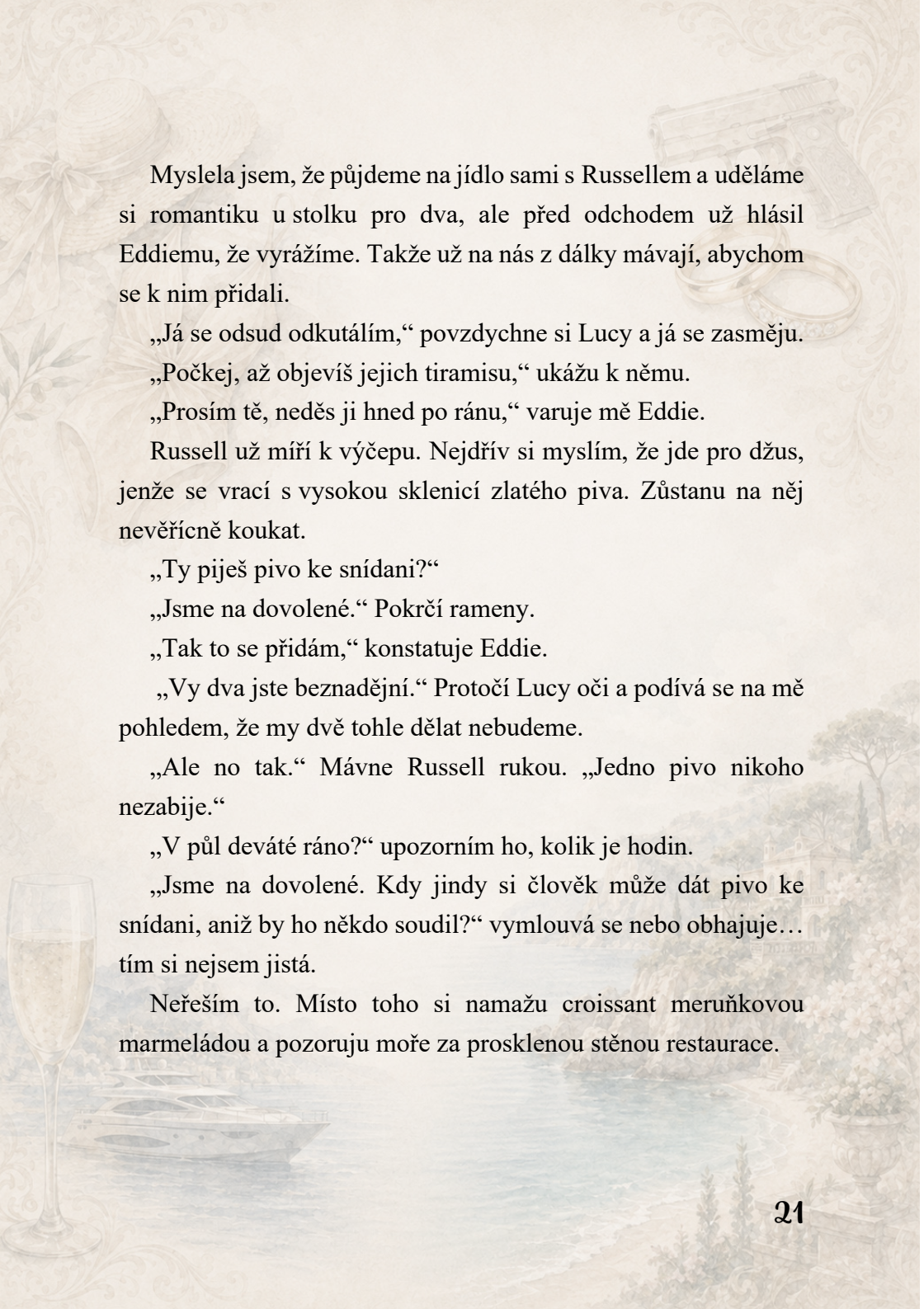
„Ty se mažeš snad i na spaní.“

„Viš, co dělá sicilské slunce s Angličankou? Za deset minut je ze mě vařený humr.“

„To bych si rád ověřil.“

„Neověříš, proto se mažu a ty bys měl taky.“ Vyplážnu na něj jazyk.

Restaurace už je plná hostů. Na stolech voní čerstvé croissanty, ovoce, míchaná vajíčka, několik druhů sýrů a tolik sladkostí, že mám pocit, že Italové berou snídani jako malý dezertový festival.

Myslela jsem, že půjdeme na jídlo sami s Russellem a uděláme si romantiku u stolku pro dva, ale před odchodem už hlásil Eddiemu, že vyrážíme. Takže už na nás z dálky mávají, abychom se k nim přidali.

„Já se odsud odkutálím,“ povzdychne si Lucy a já se zasměju.

„Počkej, až objevíš jejich tiramisu,“ ukážu k němu.

„Prosím tě, neděs ji hned po ránu,“ varuje mě Eddie.

Russell už míří k výčepu. Nejdřív si myslím, že jde pro džus, jenže se vrací s vysokou sklenicí zlatého piva. Zůstanu na něj nevěřicně koukat.

„Ty piješ pivo ke snídani?“

„Jsme na dovolené.“ Pokrčí rameny.

„Tak to se přidám,“ konstatuje Eddie.

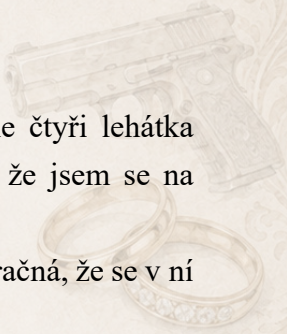
„Vy dva jste beznadějní.“ Protočí Lucy oči a podívá se na mě pohledem, že my dvě tohle dělat nebudeme.

„Ale no tak.“ Mávne Russell rukou. „Jedno pivo nikoho nezabije.“

„V půl deváté ráno?“ upozorním ho, kolik je hodin.

„Jsme na dovolené. Kdy jindy si člověk může dát pivo ke snídani, aniž by ho někdo soudil?“ vymlouvá se nebo obhajuje... tím si nejsem jistá.

Neřeším to. Místo toho si namažu croissant meruňkovou marmeládou a pozoruju moře za prosklenou stěnou restaurace.

Po snídani zamíříme rovnou k moři. Najdeme čtyři lehátka vedle sebe a já si během pár minut uvědomím, že jsem se na tenhle okamžik těšila snad nejvíc.

Slunce. Knížka. Studený drink a voda tak průzračná, že se v ní odráží obloha.

„Jdu do vody!“ zahlásí Eddie.

„Počkej na mě! Jdu s tebou.“ Russell vyskočí z lehátka.

„Neutopte se.“ Mrknu na něj a pousměju se.

„Neboj,“ ujistí mě.

Po obědě se přesuneme k bazénu. Russell je s každým dalším pivem hluchnější a rozjařenější. Přesně toho jsem se bála.

„Vsadím se, že do pěti minut budou soutěžit, kdo udělá větší bombu,“ upozorní mě na Eddieho s Russellem, kteří stojí na okraji bazénu a něco si dohadují.

„No, to snad ne!“ Zamračím se. Jen to dořeknu, ozve se mohutné šplouchnutí a pak druhé. Dvě malé děti začnou nadšeně tleskat.

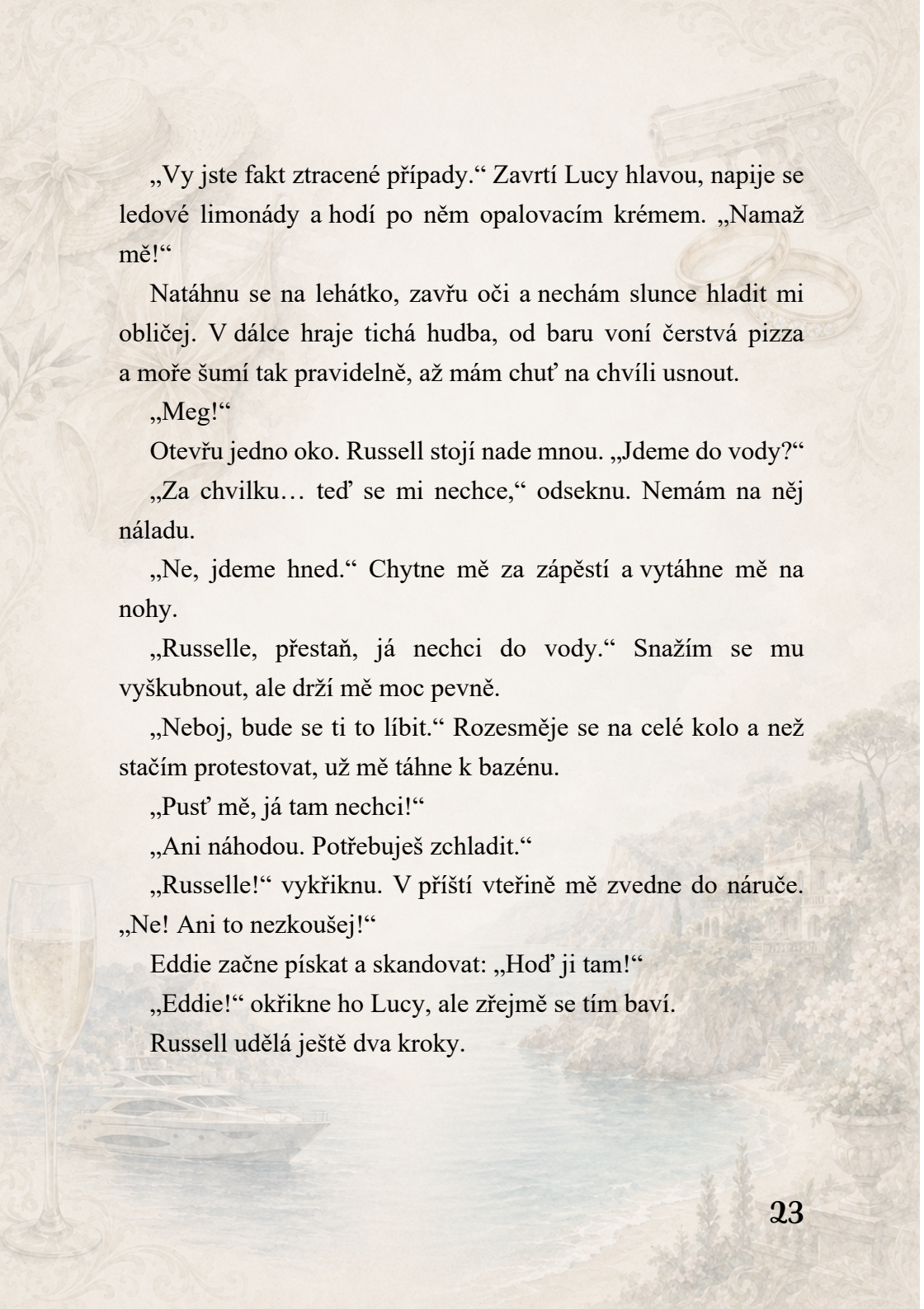
„Jsou jak desetiletí kluci,“ řehtá se Lucy.

Jenže mně to tak vtipné nepřijde. Pozoruju Russella. Je hlasitý, podnapilý a lidé se po něm otáčejí. Sotva vyleze z bazénu, objedná si u plážového baru další pivo. Pak se vrátí s orosenou sklenicí v ruce a vítězoslavně ji zvedne do vzduchu.

„Na dovolenou!“ zařve.

„Na dovolenou!“ zopakuje Eddie a cinkne svým drinkem do jeho.

„Vy jste fakt ztracené případy.“ Zavrtí Lucy hlavou, napije se ledové limonády a hodí po něm opalovacím krémem. „Namaž mě!“

Natáhnu se na lehátko, zavřu oči a nechám slunce hladit mi obličej. V dálce hraje tichá hudba, od baru voní čerstvá pizza a moře šumí tak pravidelně, až mám chuť na chvíli usnout.

„Meg!“

Otevřu jedno oko. Russell stojí nade mnou. „Jdeme do vody?“

„Za chvíli... teď se mi nechce,“ odseknu. Nemám na něj náladu.

„Ne, jdeme hned.“ Chytne mě za zápěstí a vytáhne mě na nohy.

„Russelle, přestaň, já nechci do vody.“ Snažím se mu vyškubnout, ale drží mě moc pevně.

„Neboj, bude se ti to líbit.“ Rozesměje se na celé kolo a než stačím protestovat, už mě táhne k bazénu.

„Pusť mě, já tam nechci!“

„Ani náhodou. Potřebuješ zchladit.“

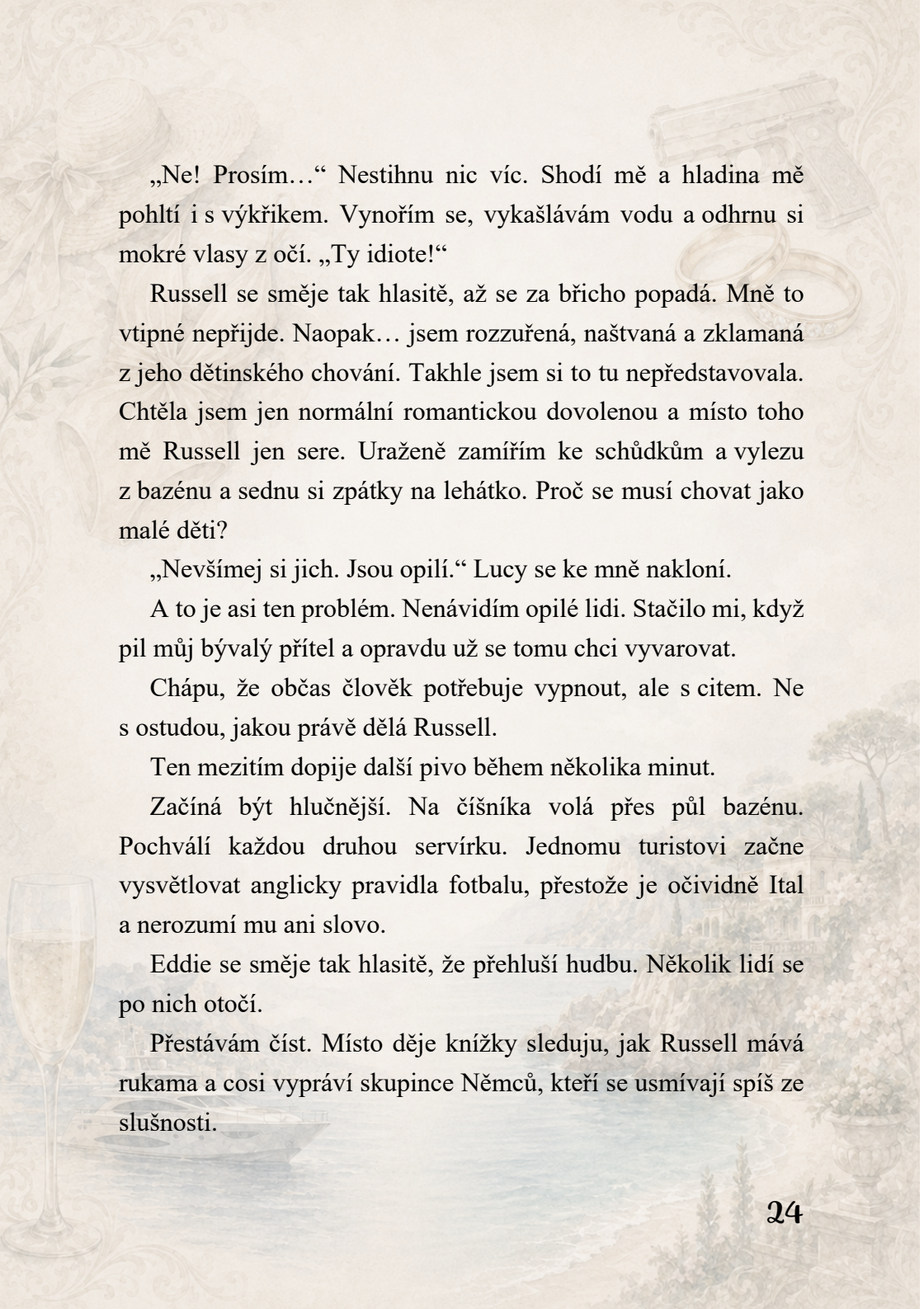
„Russelle!“ vykřiknu. V příští vteřině mě zvedne do náruče.

„Ne! Ani to nezkoušej!“

Eddie začne pískat a skandovat: „Hod’ ji tam!“

„Eddie!“ okřikne ho Lucy, ale zřejmě se tím baví.

Russell udělá ještě dva kroky.

„Ne! Prosím...“ Nestihnu nic víc. Shodí mě a hladina mě pohltní i s výkřikem. Vynořím se, vykašlávám vodu a odhrnu si mokré vlasy z očí. „Ty idiote!“

Russell se směje tak hlasitě, až se za břicho popadá. Mně to vtipné nepřijde. Naopak... jsem rozzuřená, naštvaná a zklamaná z jeho dětinského chování. Takhle jsem si to tu nepředstavovala. Chtěla jsem jen normální romantickou dovolenou a místo toho mě Russell jen sere. Uraženě zamírím ke schůdkům a vylezu z bazénu a sednu si zpátky na lehátko. Proč se musí chovat jako malé děti?

„Nevšímej si jich. Jsou opilí.“ Lucy se ke mně nakloní.

A to je asi ten problém. Nenávidím opilé lidi. Stačilo mi, když pil můj bývalý přítel a opravdu už se tomu chci vyvarovat.

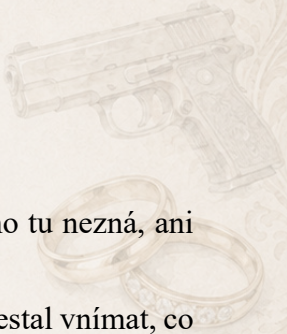
Chápu, že občas člověk potřebuje vypnout, ale s citem. Ne s ostudou, jakou právě dělá Russell.

Ten mezitím dopije další pivo během několika minut.

Začíná být hlučnější. Na číšníka volá přes půl bazénu. Pochválí každou druhou servírku. Jednomu turistovi začne vysvětlovat anglicky pravidla fotbalu, přestože je očividně Ital a nerozumí mu ani slovo.

Eddie se směje tak hlasitě, že přehluší hudbu. Několik lidí se po nich otočí.

Přestávám číst. Místo děje knížky sleduju, jak Russell mává rukama a cosi vypráví skupince Němců, kteří se usmívají spíše ze slušnosti.

„Ježíš, to je ostuda,“ řeknu pohoršeně.

Lucy se podívá jejich směrem.

„Jen si užívá. Neber to tak negativně. Nikdo ho tu nezná, ani tebe.“

Není protivný a ani agresivní. Jen... jako by přestal vnímat, co se děje kolem něj. Když se vrátí k lehátku, sedne si těsně vedle mě.

„Jsi nějaká zamlklá.“

„Jen si čtu.“ Ani se na něj nepodívám, ale i tak cítím alkoholový opar.

„Nečti. To můžeš dělat v Londýně.“ Položí mi mokrou ruku na stehno. Znovu ucítím ten pach piva a tentokrát mnohem silněji.

„Dej mi pusu.“ Nakloní se ke mně.

Vím, že bych měla. Je to přece můj přítel. Jenže místo motýlů v břiše cítím jen vůni alkoholu a ta mi úplně převálcuje všechno ostatní.

Políbím ho jen letmo na tvář.

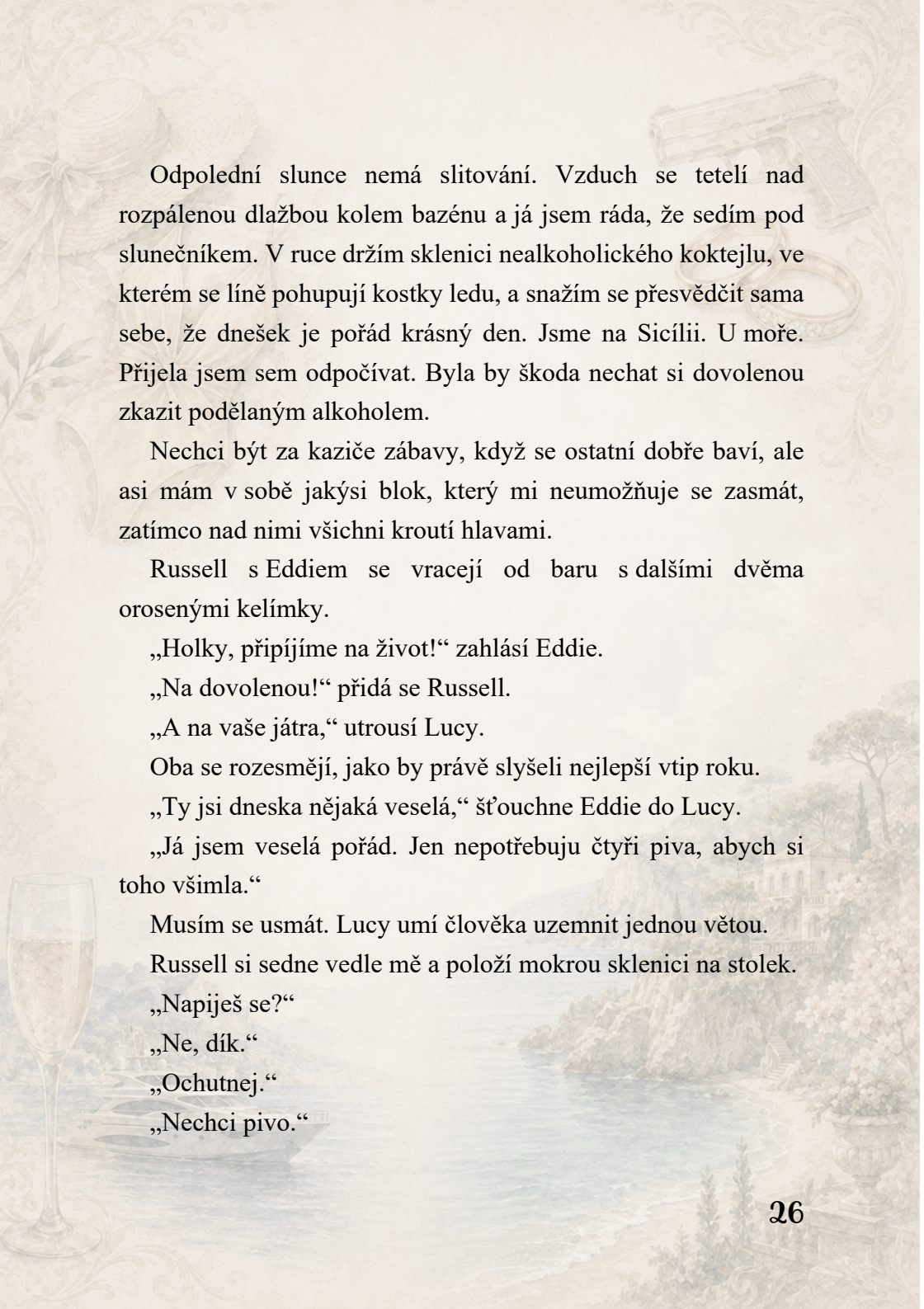
„Co blbneš?“ Zasměje se.

„Jsi celý mokrý.“

Znovu se ke mně přiblíží. Tentokrát nenápadně uhnu s tím, že se potřebuju napít.

O pár minut později už s Eddiem plánují turnaj ve vodním pólu s partou cizích turistů.

Sedím vedle Lucy, usrkávám studenou limonádu a poprvé od příjezdu si připadám na téhle dovolené trochu sama.

Odpolední slunce nemá slitování. Vzduch se tetelí nad rozpálenou dlažbou kolem bazénu a já jsem ráda, že sedím pod slunečníkem. V ruce držím sklenici nealkoholického koktejlu, ve kterém se líně pohupují kostky ledu, a snažím se přesvědčit sama sebe, že dnešek je pořád krásný den. Jsme na Sicílii. U moře. Přijela jsem sem odpočívat. Byla by škoda nechat si dovolenou zkazit podělaným alkoholem.

Nechci být za kaziče zábavy, když se ostatní dobře baví, ale asi mám v sobě jakýsi blok, který mi neumožňuje se zasmát, zatímco nad nimi všichni kroutí hlavami.

Russell s Eddiem se vracejí od baru s dalšími dvěma orosenými kelímky.

„Holky, připijíme na život!“ zahlásí Eddie.

„Na dovolenou!“ přidá se Russell.

„A na vaše játra,“ utrousí Lucy.

Oba se rozesmějí, jako by právě slyšeli nejlepší vtip roku.

„Ty jsi dneska nějaká veselá,“ šťouchne Eddie do Lucy.

„Já jsem veselá pořád. Jen nepotřebuju čtyři piva, abych si toho všimla.“

Musím se usmát. Lucy umí člověka uzemnit jednou větou.

Russell si sedne vedle mě a položí mokrou sklenici na stolek.

„Napiješ se?“

„Ne, díky.“

„Ochutnej.“

„Nechci pivo.“

„Aspoň lok.“

„Russelle!“

Nakonec dá pokoj a pokrčí rameny. Zřejmě pochopil, že naše konverzace se smrškla do krátkých odsekaných vět.

„Jak myslíš.“

Na okamžik se mi uleví, jenže sotva dopije, jde si objednat další.

Kolem třetí hodiny začne u bazénu animační program. Z reproduktorů se rozezní hlasitá latinská hudba a usměvavý animátor v oranžovém tričku cosi nadšeně vykřikuje italsky, pak anglicky: „Vodní hry! Pojd'te si zahrát!“

Několik dětí okamžitě běží do bazénu. Pár dospělých se přidá.

„Jdu taky!“ oznámí Russell a vyskočí na nohy. Podívám se na něj překvapeně a kroutím hlavou. „Proč ne?“

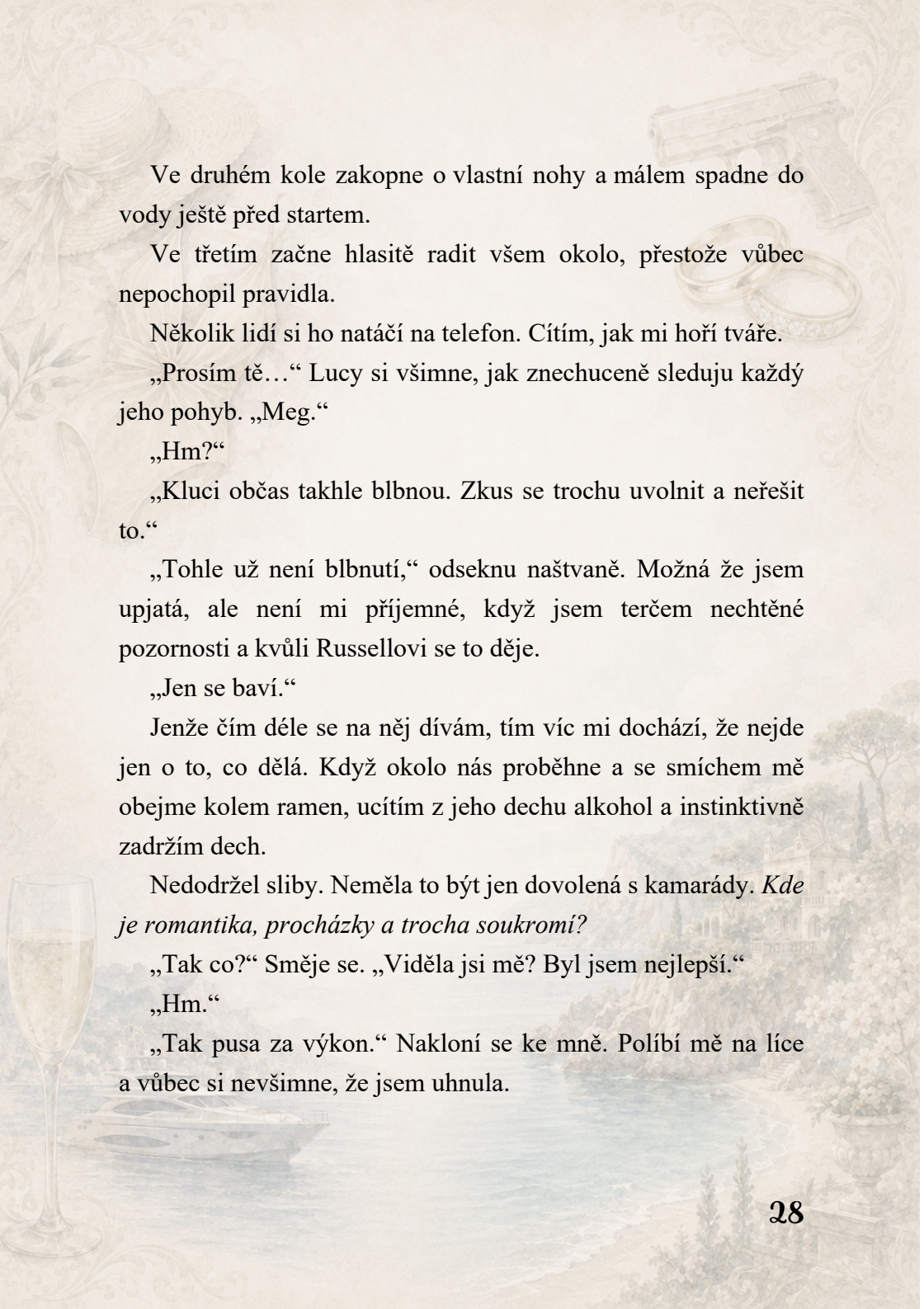
„Protože...“ Nedořeknu to a už běží k bazénu. Eddie peláší samozřejmě za ním.

Lucy si sundá brýle.

„Tak tohle bude zajímavé.“

Jedna soutěž spočívá v přenášení nafukovacího míče nad hlavou. Russell vyrazí jako první. Jenže místo aby běžel tam, kam ostatní, vydá se úplně opačným směrem. Animátor na něj něco volá, ukazuje a drží se za hlavu. Russell se zastaví, zamrká a rozesměje se sám sobě.

Celý bazén se dobře baví.

Ve druhém kole zakopne o vlastní nohy a málem spadne do vody ještě před startem.

Ve třetím začne hlasitě radit všem okolo, přestože vůbec nepochopil pravidla.

Několik lidí si ho natáčí na telefon. Cítím, jak mi hoří tváře.

„Prosím tě...“ Lucy si všimne, jak znechuceně sleduju každý jeho pohyb. „Meg.“

„Hm?“

„Kluci občas takhle blbnou. Zkus se trochu uvolnit a neřešit to.“

„Tohle už není blbnutí,“ odseknu našťavaně. Možná že jsem upjatá, ale není mi příjemné, když jsem terčem nechtěné pozornosti a kvůli Russellovi se to děje.

„Jen se baví.“

Jenže čím déle se na něj dívám, tím víc mi dochází, že nejde jen o to, co dělá. Když okolo nás proběhne a se smíchem mě obejmě kolem ramen, ucítím z jeho dechu alkohol a instinktivně zadržím dech.

Nedodržel sliby. Neměla to být jen dovolená s kamarády. *Kde je romantika, procházky a trocha soukromí?*

„Tak co?“ Směje se. „Viděla jsi mě? Byl jsem nejlepší.“

„Hm.“

„Tak pusa za výkon.“ Nakloní se ke mně. Políbí mě na líce a vůbec si nevšimne, že jsem uhnula.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Prázdniny s mafiánem***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.